

Tractatus De Schismate

Longueval, Jacques

Lovanii, [1718]

§. III. Ecclesia semper habuit communionem cum iis cum quibus Pontifex communionem habuit; semper Schismaticos censuit, à quorum se Pontifex communionem subtrahit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64915)

separet, declaretque, Schisma istorum pertinaciâ consummatum?

§. III.

Ecclesia semper habuit communionem cum iis cum quibus Pontifex communionem habuit; semper Schismaticos censuit, a quorum se Pontifex communionem subtraxit.

Verba S. Ambrosii sunt ad Imperatores: *Toius orbis Romani caput Romanam Ecclesiam, atque illam Sacrosanctam Apostolorum fidem, ne turbari sineret, obsecranda fuit clementia vestra; inde enim in omnes veneranda communionis jura dimanant.* Hanc veritatem continua argumentorum serie sacra probat Traditionis antiquitas. Pauca è multis profereamus, eaque primò obvia, quia multitudo parit difficultatem optionis.

Epist. 17.
ad Gratian &
Valent.
novæ edit.
p. 811. t. 2.

Athan. de
sent. Dionysii
nov. edit. t. 1.
p. 252.

S. Dionysius Alexandrinus hæreseos accusatus fuit ab illius urbis Catholicis, qui se ab illius communionem segregantes, S. Athanasio teste, *eum apud Dionysium ejusdem nominis Romanum Præsulem accusaverunt. Re comperta Alexandrinus... postulavit à Romano Præsule ut objecta sibi indicarent: quibus acceptis opus edidit sub nomine... Apologia.* S. Dionysius postquam Romæ probaverat fidei suæ integritatem, à populo Alexandrino in communionem Catholicam cum gaudio receptus fuit; qui se ab illo hæreseos suspitione separaverat.

Paulus Samosatenus à Concilio Antiocheno, ex universis Orientis Provinciis coacto, exauthoratus, Sedem suam Domino in ejus locum

locum electo cedere recuſavit. Sed ut Euze-
bius ſcribit, *Imperator Aurelianus*, tametsi pa-
ganus eſſet, *interpellatus*, convenientiſſimè de-
crevit, *illis eam domum Eccleſia* (id eſt Epifco-
patum de quo litigabant) *adjudicari præcipiens*,
quibus Epifcopi Italia & Romæ in dogmate concor-
des ſcribant. Hoc eſt, quem in ſuam commu-
nionem Romanus Epifcopus admittebat. Ita-
que Pauli à Pontificis communionem excluſio,
ſuprema ac definitiva fuit ſententia, quâ ab
Epifcopatu & communionem Catholica exci-
dit. Stephano Papæ ſcribebat S. Cyprianus :
Dirigantur in provinciam & ad plebem Arelate
conſiſtentem à te litteræ: quibus abſtento Marciano,
alius in locum ejus ſubſtituatur. Præclarus hic
Doctor, cujus auctoritatem tanti faciunt
Novatores, ſibi firmiter perſuaſit, ſupremum
jus habere Pontificem excommunicandi ex-
authorandique Epifcopum Galliarum. Joan-
nes II. Sede ſua privavit Contumelioſum Epif-
copum Rejenſem à Gallis Epifcopis accuſa-
tum, curamque Eccleſiæ illius S. Cæſario
Arelatenſi commiſit.

Euzebius ipſe, poſtquam S. Athanaſium in
Concilio Antiocheno de Sede ſua depoſuerat,
depoſitum Romam ad Julium Pontificem mi-
ſit, ut ſuum de Athanaſio judicium confirma-
retur, *utque ipſe in cauſa Athanaſii judex eſſe*
vellet. Romam venit Athanaſius cum Paulo
Constantinopolitano & aliquot aliis Epifco-
pis pariter exauthoratis, ut illic definitivo ju-
dicio cauſa eorum decideretur. *Quorum cri-*
minationes cum Epifcopus Romanus intellexiſſet, &
omnes fidei Concilii Niceni conſentientes reperifſet,
in communionem recepit. Ac cum propter Sedis di-
gnitatem cura omnium ad ipſum ſpectaret, ſingulis

Euzeb.
H ſt. Eccl.
17. c. 30.
edit. Valeſ.
p. 231.

Epif. 67.

Ep. Joan.
II. ad E-
piſc. Gall.
inter Con-
cil.

Socrat. l. 2.
c. 11. p. 89.
edit. Valeſ.

Sozom.
H ſt. Eccl.
l. 3. c. 8.
pag. 507.
edit. Valeſ.

lis suam Ecclesiam restituit. Catholici mox Athanasium Paulumque complexi sunt, trecentique Concilii Sardicenis Episcopi orthodoxi Orientalibus rescripserunt, geminos illos Prælatos non posse se à sua communione removere, cum Julius Episcopus Romanus, causam eorum accuratè cognitâ, illos nunquam condemnasset.

Sozom. l. 3
c. 11. p. 512
edit. Vales.

Eustachius ab Episcopali Sebastena Sede depositus, exhibitis Concilio Thianensi Liberii Papæ Epistolis restitutus est. Sancta memoria Joannem Constantinopolitanum Synodus etiam Catholicorum Præsulum damnarat, quem Sedes Apostolica etiam sola, quia non consensit, absolvit.

Ep. 13. ad
Episcop
Dardaniæ
t. 4. Con-
cil. Labb.
p. 1203.

Eadem Apostolicâ auctoritate usus S. Leo restituit Flavianum in Conciliabulo Ephesino depositum: cumque Concilio Calchedonensi se sisteret Theodoretus, Patres clamaverunt: *Ingrediatur & Reverendissimus Episcopus Theodoretus ut sit particeps Synodi, quia & restituit ei Episcopatum sanctissimus Archiepiscopus Leo.*

Ad. r.
Concil.
Calched.

E contrario Timotheus, Elurus, Petrus Monius, atque Acacius, tametsi vitâ functi, anathemate percussi sunt quia à S. Sedis communione fuerant separati. Et Mennas Patriarcha Constantinopolitanus in ipsâ Synodo dixit: *Nos Apostolicam Sedem sequimur, & obedimus: & ipsius communicatores, communicatores habemus: & condemnatos ab ipsâ, & nos condemnamus.*

Concil.
Constantinop.
sub
Menna an.
536. act. 4.
finc.

Denique tam constanter in Ecclesia non alii inter Catholicos numerati sunt, quàm quos Pontifex in communionem suam admittebat, ut Theodosius religiosissimus Imperator rem hanc lata lege sanciverit. *Volumus, inquit,*

inquit, ut populi Imperii nostri vivant in eadem fidei communionem, quam Divinus S. Petrus Apostolus Romanos docuit, quamque Pontifex Damasus & Petrus Alexandrinus manifestè sequuntur.

Is ipse Petrus est, quem in Sedem suam Damasus restituerat, ideoque fidem ipsius extollit Theodosius, quia ab Apostolica Sede probata fuerat.

Ex dictis quid concluditur? Nempe eos omnes qui fidei violatæ causâ nominatim à Pontifice sunt excommunicati, aut qui ipso facto incurrerunt excommunicationem in refractarios dogmaticæ Constitutionis lätam, respuendos esse à fidelibus tanquam Schismaticos, & ab Ecclesiæ communionem separatos.

Non nisi infidelis, inquit S. Thomas Cantuariensis, *aut, quod majoris est perfidia, non nisi hæreticus aut Schismaticus est, qui Pontificis decretis parere detrectat*: Maximè quando iis ipsis Decretis commune Pastorum corpus acquiescendo consentit, quod in recipienda Bulla *Unigenitus* contigit. Si hoc fortassis tempore non reputentur Schismatici, qui dogmaticæ Constitutioni refragantur, nulla alia causa est, nisi quòd seductionis ac cæcitatibus spiritus dominetur. Nunquam ad ipsum veniretur Schisma, si Schismatis auctores detractâ larvâ Schismatici agnoscerentur.

Ceterum an ex iis quæ dicta sunt, infallibilitas Pontificis erui possit, non examinamus. Fixum nobis est ab hac quæstione præscindere. Sufficit observasse, horum quæ citavimus pondere & auctoritate testimoniorum Illustrissimum Bossutium, quamquam personalem Pontificis infallibilitatem non admittentem, nihilominus coactum fuisse agnoscere,

Epist. 122.
ad Gilbert
Lond.

in fide definienda infallibilem eſſe Eccleſiam Romanam. Subtilem hunc controverſiarum Scriptorem minimè latebat, fixum & immobile eſſe debere centrum unitatis, nec ſine ruina ſep̄ rari ab ædificio poſſe Petram, ſuper quam ædificata eſt Eccleſia. Principium hoc ſolum abundè ſufficit ad ea quæ dicta ſunt confirmanda. Sed non eſt neceſſe ut eò recurramus ad convincendos & arguendos Schiſmatis & Hæreſeos illos, qui poſtremam Conſtitutionem pertinaciter rejiciunt. Quamvis enim in cauſa fidei nihilo plus auctoritatis Romano Pontifici quàm ceterorum Episcoporum infimo concederent, adhuc propriis principiis armisque debellari poſſunt. Quippe dum refragantur Conſtitutioni ab Episcopali Corpore receptæ unâ eâdemque operâ ipſimet infallibilitati & auctoritati Eccleſiæ refragantur.

C A P U T V.

Examīnantur facta quædam historica, quibus se Schiſmatici S. Sedi & Corpore Episcoporum resistentes, tueri conantur.

§. I.

Factum S. Cypriani.

M Agnis exemplis opus est, ut S. Sedi rebelles se tueantur. Palpant se egregie dum sibi imaginantur, habere se summæ auctoritatis exemplum in martyre totius Africæ gloriosissimo. Notum est S. Cyprianum
Epil-